

Безкрайната жертва на Христос

written by Tim Jennings, M.D. | April 21, 2020



Отвъд човешките думи е да се опише безкрайната жертва на Христос за спасението на човечеството! Отвъд човешкия ум е да разберем загубата, както и дълбочината на Неговото благоволение и смирение.

Исус Христос е Бог – несътворен, с живот, произтичащ от Себе Си, невзет от друг и произлязъл от Неговия Отец. Той е едно с Бога от цялата вечност:

„В началото беше Словото и Словото беше у Бога, и Словото беше Бог. То в началото беше у Бога“ (Йоан 1:1, 2 NIV84).

Исус, Бог Син, е средството на Божеството, чрез което е сътворено всичко:

„... понеже чрез Него бе създадено всичко, което е на небесата и на земята, видимото и невидимото, било престоли или господства, било началства или власти, всичко чрез Него бе създадено; и Той е преди всичко, и всичко чрез Него се сплотява“ (Колосяни 1: 16-18).

И Бог, като Създател на пространството и времето, като поддържащ Вселената, е безкрайно Същество, което е извън ограниченията на нашето пространство и време:

Блажения и единствен Властелин, Цар на царете и Господ на господарите, Който сам притежава безсмъртие; обитавайки в непристъпна светлина; (1Тимотей 6:15,16).

Бог, безкрайният Създател, живее в реалност на светлина, която е недостъпна за смъртните същества. Ние не можем да се приближим до Божеството не защото Той е създал някакво правило, което забранява достъпа ни до Него или пък поради някакъв защитен механизъм, който ни прегражда пътя, но поради реалността, че смъртните същества просто не могат да асимилират безкрайната реалност – тя е извън нас.

Следователно Бог, Който е любов, Който желае най-голямата близост със Своето творение, излиза от безкрайността и взаимодейства с нас в нашата линейна реалност, в нашето пространство и време. Исус е онази част от Божеството, Която през цялата вечност е била връзката, свързващото звено между Бог и Неговите интелигентни създания. Исус е Посредникът – Божият посланик – чрез Него Божиите мисли стават чути и видими за ограничените умове.

„Защото в Него обитава телесно всичката пълнота на Божеството“ (Колосияни 2:9).

Преди Адам да съгреши, Исус се изявяваше под формата на създадените от Него същества, но въпреки това Той не стана като тях и не участва в тяхната природа. Преди своето въплъщение Исус запазваше всички прерогативи и способности на божествеността – остана вездесъщ, всезнаещ, всемогъщ. Имаше в себе си способността да бъде навсякъде едновременно, но и да бъде във всички времена едновременно – което означава, че е преживявал вечността, минало и бъдеще – едновременно.

Но при Своето въплъщение Исус не се появи просто като човек; Той стана човек, сливайки Божественото Си Аз с нашето човечество.

„Защото ни се роди Дете, Син ни се даде; и управлението ще бъде на рамото Му; и името Му ще бъде: Чудесен, Съветник, Бог могъщ, Отец на вечността, Княз на мира“ (Исая 9:6).

Това беше постоянно присъединяване. „Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син“ (Йоан 3:16). Исус не беше даден назаем на човешката раса. Бе даден завинаги – да бъде едно с нас – завинаги да остане човек.

Вашето отношение трябва да бъде същото като това на Христос Исус:

„Имайте в себе си същия дух, който беше и в Христа Исуса; Който, като беше в Божия образ, пак не счете, че трябва твърдо да държи равенството с Бога, но се отказа от всичко, като взе на Себе Си образ на слуга и стана подобен на човеците; и като се

намери в човешки образ, смири Себе Си и стана послушен до смърт, даже смърт на кръст. Затова и Бог го превъзвиси, и Му подари името, което е над всяко друго име; така щото в Исусовото име да се поклонят всяко коляно от небесните и земните и подземните същества, и всеки език да изповяда, че Исус Христос е Господ, за слава на Бога Отца (Филипийци 2:5-11).

Когато се е родил във Витлеем, Исус не е оставил безкрайността за кратко – Той се оттеглил от безкрайността за цялото вечно бъдеще. Исус днес, на небето, запазва Своята човешка същност – безгрешна и усъвършенствана, но все още ограничена от плътта на човешкото тяло. Сега изпраща Своя представител, Светия Дух, да прави вместо Него това, което Той е правил сам: да бъде на всички места, по всяко време.

„Ако не отида, Утешителят няма да дойде на вас; но ако отида, ще ви го изпратя (...) А когато дойде онзи, Духът на истината, ще ви упътва на всяка истина; защото няма да говори от себе си, *но каквото чуе, това ще говори*, и ще ви извести за идните неща. Той Мене ще прослави, защото *от Моето ще взема и ще ви известява* (Йоан 16:7,13-15).

Отвъд човешките думи е да се опише безкрайната жертва на Христос за спасението на човечеството. Отвъд човешкия ум е да разберем загубата, принизяването. То е отвъд нас, защото сме ограничени и не сме в състояние да разберем или да оценим напълно безкрайността. Можем да чуем думите. Можем да разберем понятията, но не можем да оценим истински дълбочината на жертвата.

Можем само да размисляме, да изучаваме и да разширяваме своето разбиране; и докато го правим, ще израстваме в своето оценяване на Бога. Но този растеж, този напредък в познанието ни за това, което Христос е направил, никога не е и никога няма да бъде завършен. Това е едно вечно пътешествие, защото колкото и да съзерцаваме, колкото и да усвояваме, колкото и да възприемаме, винаги ще има повече – безкрайна съкровищница на истината, която остава извън нашето съзнание и способности.

Да бъде вечна слава на Бога – велики са нещата, които е направил!